

Sygn. akt: I 1 C 525/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny Sekcja d/s rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym
w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ewa Kokowska-Kuternoga

Protokolant: Anna Lewińska

po rozpoznaniu w dniu 29 marca 2019 r. w Gdyni

sprawy z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko D. C.

o zapłatę

I oddala powództwo w całości;

II kosztami postępowania w kwocie 3917,00 złotych, w tym 3600,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego obciąża powoda i zasądza od powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz pozwanej D. C. kwotę 3617,00 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I 1 C 525/19

UZASADNIENIE

Powód, Bank (...) SA z siedzibą w W. wniósł w dniu 21.7.2017r o zasądzenie od pozwanego, D. C., kwoty 15919, 07 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 10 % w stosunku rocznym, nie więcej niż maksymalne odsetki za opóźnienie od kwoty 15029, 98 zł od dnia 13.7.2017r do dnia zapłaty oraz ustawowymi odsetkami od kwoty 889, 09 zł od dnia 21.7.2017r do dnia zapłaty, a także kosztami postępowania. W uzasadnieniu powód wskazał, iż Bank (...) SA w W., udzielił pozwanemu, D. C., kredytu w ramach umowy o kartę kredytową na podstawie umowy z dnia 12 listopada 2013 r. w kwocie 15919, 07 zł. Powód wskazał, że pozwany nie spłacił zadłużenia w ustalonych terminach i nie spłacił go do dnia 13.7.2017r – w tym dniu wystawiono wyciąg z ksiąg bankowych. Powód wyjaśnił, że zadłużenie pozwanego wynosi 15919, 07 zł, na co składają się kwoty: 15029, 98 zł – kapitał, 889, 09 – odsetki od niespłaconej należności naliczone od dnia 7.11.2007r do dnia 12.7.2017r, tj. daty wymagalności roszczenia.

(pozew – k. 2-4,17-18v)

Nakazem zapłaty z dnia 22.3.2018r sąd w sprawie I 1 Nc 10154/17 Sąd Rejonowy w Gdyni zasądził żadaną kwotę wraz z kosztami postępowania.

(nakaz zapłaty k.108)

W sprzeciwie pozwany, D. C., wniósł o oddalenie powództwa ze względu na przedawnienie, nieudowodnienie roszczenia co do zasady i wysokości.

(sprzeciw, k., 121-124)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12.11. 2013r. pomiędzy (...) SA z siedzibą w W. (kredytodawcą, dalej bank) a D. C. (kredytobiorcą) została zawarta umowa o kartę kredytową w kwocie 6000 zł, z obowiązkiem spłaty w terminie 12-u miesięcy ,z możliwością automatycznego przedłużenia na kolejne 12 miesięcy, chyba, że klient albo bank poinformuje o zamiarze nieprzedłużania co najmniej na 30 dni przed upływem terminu, nie dłużej niż data ważności karty .

(umowa, k. 31-37, regulamin, k. 38-51, odpis z KRS , k.22-29, wyciąg z ksiąg banku k.30)

W dniu 10.10.2016r bank poinformował D. C., że nie przedłuży umowy o kartę kredytową na kolejny okres, a umowa ulegnie rozwiązaniu z chwilą utraty ważności karty, informując też, że jeśli na karcie występuje zadłużenie, należy je spłacić.

(pismo powoda, k. 53)

W dniu 30.6.2017r bank wezwał D. C. do zapłaty kwoty 15029, 98zł tytułem niespłaconego kredytu oraz kwoty 827, 32 zł tytułem niespłaconych odsetek umownych liczonych od dnia 27.6.2017r do dnia 28.6.2017r, bezskutecznie

(wezwanie , k. 52)

Wg wyciągu z rachunku karty kredytowej od 8.12.2013r do 8.6.2017r powstało zadłużenie w wysokości 15779,07 zł, bank określił datę wymagalności roszczenia na 6.12.2016r

(pozew, k. 28, wyciąg , k. 54-104)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z w/w dokumentów przedłożonych przez strony w toku postępowania, które uznane zostały za wiarygodne w całości, albowiem nie budziły one zastrzeżeń Sądu co do autentyczności i prawdziwości twierdzeń w nich zawartych, a nadto ich moc dowodowa nie była kwestionowana przez strony.

W niniejszej sprawie powód domagał się od pozwanego, D. C., zapłaty kwoty 15919, 07 zł tytułem kapitału 15029, 98 zł i odsetek umownych od dnia 13.7.2017r i ustawowych od kwoty 889,09 zł odsetek umownych za okres do 12.7.2017r do dnia zapłaty. Jako podstawę swojego żądania powód wskazywał umowę o kartę kredytową z dnia 12.11.2013r. Podstawę prawną żądania powoda stanowią więc przepisy art. 481 kc w zw. z art. 69 ustawy prawo bankowe oraz przepisami ustawy .

Odnosząc się do zarzutu strony pozwanej jakoby doszło do przedawnienia dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia, należy wskazać, iż zarzut ten zasługuje na uwzględnienie w części, mianowicie odnośnie należności wymagalnej przed 21.7.2014r .

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat sześć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Przepis art. 120 k.c. stanowi, że bieg przedawnienia roszczenia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. **Art. 123.** § 1.kc stanowi:” Bieg przedawnienia przerywa się:

- 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;
- 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje;

3) przez wszczęcie mediacji.”, a **art. 124.** § 1.kc stanowi:” Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo.”

Roszczenia o zapłatę poszczególnych rat zadłużenia, wynikającego czy to z umowy kredytu, czy też umowy o kartę kredytową, mają charakter okresowy. Roszczenia wynikające z ww. umów przedawniają się więc z upływem trzech lat od dnia wymagalności poszczególnych rat kredytu. Obecnie żaden przepis szczególny nie wskazuje innego okresu przedawnienia dla umowy kredytu – mają więc tu zastosowanie ogólne przepisy, wraz ze wskazanym wyżej art. 118 k.c. na czele.

Obecnie, dla umów o kartę kredytową również nie ma przepisów szczególnych regulujących zasady przedawnienia tych roszczeń w sposób odmienny niż ogólne zasady. Jednak są wypadki, w których roszczenia wynikające z umowy o kartę kredytową przedawniać się będą z upływem nie trzech, a jedynie dwóch lat. Wynika to z faktu, iż od października 2003 r. w polskim porządku prawnym obowiązywała ustawa o elektronicznych instrumentach płatniczych z dnia 12 września 2002 r. Ustawa ta, w jej art. 6, wprost przewidywała, że roszczenia z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy przedawniają się z upływem lat dwóch. Nie ma również wątpliwości, że umowy o kartę kredytową zaliczają się do umów o elektroniczne instrumenty płatnicze. Ustawa ta jednak nie obowiązuje od sierpnia 2013 r. Została uchylona przez inny akt, tj. ustawę z dnia 12 lipca 2013 r. o zmianie ustawy o usługach płatniczych oraz niektórych innych ustaw. Nie oznacza to jednak, że obecnie mamy do czynienia tylko z trzyletnim okresem przedawnienia. W ustawie uchylającej ustawę o elektronicznych instrumentach płatniczych znalazł się bowiem przepis art. 26 ust. 1 o następującej treści: „Do przedawnienia roszczeń z tytułu umów o elektroniczny instrument płatniczy, powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i nieprzedawnionych do tego czasu, stosuje się przepisy dotychczasowe.”

W niniejszej sprawie nie ma zastosowania w/w art. 26.1 cyt. ustawy, albowiem przed wejściem w życie tego przepisu nie nastąpiło jeszcze zawarcie umowy, więc i przedawnienie w w/w sprawie w jakimkolwiek zakresie, więc termin przedawnienia wynosi 3 lata i zaczął biec w dniu następnym po wskazanym jako termin spłaty poszczególnych kwot wynikających z wyciągu z rachunku tj. przedawnione jest żądanie pozwu wraz z odsetkami wymagalne do 21.7.2014r. Dopiero żądanie od 22.7.2014r mogło być zasadne, gdyby zostało wykazane.

W tym stanie sprawy sąd uznał, że żądanie pozwu w tej części jest spóźnione, albowiem roszczenie powoda uległo przedawnieniu, bowiem upłynęły trzy lata przed wniesieniem pozwu.

Należy także stwierdzić, że mając na uwadze jedną z podstawowych zasad postępowania cywilnego, a mianowicie obowiązku udowadniania faktów i twierdzeń przez stronę wywodzącą z tychże faktów skutki prawne, określoną w dyspozycji art. 6 k.c., Sąd uznał, iż to rzeczą powoda było dążyć do zgromadzenia i przedstawienia Sądowi należytego rodzaju dowodów. Wszelkie zatem zaniechania podejmowania takich działań przez powoda, jego ewentualne zaniebdania i przeoczenia, stanowią zarazem wyraz woli strony powodowej i pociągać muszą za sobą niekorzystne dla niej skutki procesowe.

Powód nie wykazał, jakiej wysokości i za jaki okres z wyjątkiem tego przedawnionego, pozwany zalega i z jakiego tytułu, albowiem z wyciągu z rachunku karty kredytowej wynika, że jeszcze do 8.6.2017r prowadzono rachunek, ale umowę wypowiedziano jeszcze w październiku 2016r ze skutkiem na : wg umowy listopad 2016r, a wg powoda na 5.12.2016r- nie wiadomo jak powód to wyliczył-co z kolei wynika z wypowiedzenia k. 53 i uzasadnienia pozwu k. 28. Tym samym nie można określić precyzyjnie za jaki okres powód dokonał obliczenia zaległości. Dalej, kwota objęta żądaniem to 15029,98 zł należności, w sytuacji, kiedy kredyt na karcie wynosił 6000 zł. Jak powód wyliczył żądanie na 15029,98 zł? Z uzasadnienia pozwu nie wynika, aby doliczył kary dodatkowe, karne odsetki, itp. Nadto wątpliwości budzi fakt, że umowa trwała do 2016r, skoro pozwana nie rozliczała się zgodnie z umową, została wypowiedziana dopiero w 2016r na zasadzie par. 2 teź:” bank poinformuje o zamiarze nieprzedłużania co najmniej na 30 dni przed upływem terminu na ostatni adres do korespondencji wskazany przez klienta”. Żadnych dodatkowych warunków nie było w umowie, aby skorzystać z w/w możliwości. Pozwana nie wykazała, aby adres podany w pozwie i w/w wypowiedzeniu, nie był wtedy Jej adresem do korespondencji. Nadto jeszcze wychodzi z obliczeń, że pozwana mogła w międzyczasie rozszerzyć limit, stąd tak duża kwota zaległości, brak jednak dowodów na wyjaśnienie tej okoliczności.

Mając na uwadze wszystkie powyższe rozważania, Sąd działając na mocy art. 481 § 1 k.c. :” § 1. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. § 2. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.” i art. 69 ust. 1 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U.02.72.665)/ przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na określony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Zgodnie natomiast z treścią przepisu art. 76 powyższej ustawy, zasady oprocentowania kredytu określa umowa kredytu/ i 6 k.c. oraz 117-118 k.c. oddalił powództwo.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 ust. 1 oraz § 6 pkt 4 oraz § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i adwokatów. Sąd ustalił tytułem kosztów procesu kwotę (...), zł, na którą składają się kwoty: 300,00 zł tytułem uiszczonej przez powoda opłaty sądowej od pozwu, 3600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu 17,00 zł tytułem uiszczonej przez powoda opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Biorąc pod uwagę fakt, że pozwany wygrał sprawę, sąd obciążył kosztami postępowania powoda, jako przegrywającego.